

Illustreret Tidende

Nr. 38

Udkommer hver Søndag

Kjøbenhavn, den 19. Juni 1904

3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre

45. Bind

CARL ADOLPH HELSTED

ME^D PROFESSOR Carl Helsted er en af de sidste Musikere af den gamle Skole gaaet bort. En af de faa, der var blevet tilovers fra Gade-Hartmann Perioden.

Det var Musikere af noget anden Type end de moderne. Opdragne var de gennem Klassikerne og gennem de Romantikere, der var den ny, gærende Tid i deres unge Dage, og som nu omtrent staar som Klassikere. Det var Mænd, der næsten alle skyldte sig selv, hvad de kunde og vidste. De var ikke konservatorieopdrættede, men dannede mest gennem Studiet af Musikens klassiske Mestre. Deraf deres Selvfølelse og — deres Beskedenhed.

Carl Helsted var for en stor Del en musikalsk *self made man*. Han fødtes — d. 4. Januar 1818 — i en Musikerfamilie, hvor Kaarene kun var smaa. Saa tidlig som mulig maatte Kunsten skaffe Brødet. Carl Helsted drev det endnu i Drengesaarene til at blive Virtuoso paa Fløjte; han spillede med i Militærmusiken, hvor Frederik den sjette glædede sig over hans Duelighed, og han optraadte paa Koncerter.

Men da Trangen til grundigere Musikundervisning vaagnede, samtidig med at Kompositionslysten rørte sig, kunde den, paa Grund af de smaa Midler, kun tilfredsstilles derved at lade Helsted afskrive de Opgaver, som Broderen *Edvard* fik af *sin* Lærer (vistnok *Krossing*) og søge at løse dem paa egen Haand eller ved *Edwards* Hjælp. Nogen egentlig Undervisning blev der aldrig Raad til.

Imidlertid ansaas Carl Helsted af sine Venner, blandt hvilke alle Tidens bedste unge Mænd paa Kunstens Omraade, *Gade*, *Mich. Wiche*, *Hoedt* o. fl., med Rette for en lovende Komponistbegavelse. Hans Arbejder vidnede ved Siden af meget, der kun efterlignede de klassiske Forbilleder, om frodige og sunde Anlæg, og hans Ting var prægede af en naturlig Sangbarhed, der var hans Naturel medfødt og siden hen kom ham til Gode paa anden Vis.

Selv havde Carl Helsted en smuk, men lille Tenorstemme, for hvilken

PROFESSOR CARL ADOLPH HELSTED, R. af Dbg., Dbm.

der altid var god Brug, naar Vennerne skulde gøre sig bekendt med ny, mærkelig Sangmusik (Schuberts og Schumanns *Lieder*). Det var dog ikke væsentlig for at uddanne denne Stemme, men for at udvikle sig som Komponist, at han, med Understøttelse af *ad usus publicos*, gik paa Studierejse til Udlandet.

Her bragte imidlertid Bekendtskabet med fremmed — særlig italiensk — Sangkunst Helstedes Interesse til at svinge. I Leipzig havde han levet for Kompositionen i Omgang med *Robert Schumann*, — det var endnu før N. W. Gade kom derned — i Paris levede han for Sangkunsten som Elev og Ven af den berømte *Garcia*, der mærkværdig nok overlever sin afdøde, 86aarige Elev!

Maaske vilde Helsted dog ikke saa brat have lagt Kompositionen til Side, hvis ikke Pligten havde kaldet. Hans Fader døde. Det galdt at støtte Moderen og at hjælpe til at opdrage Søskende.

Samvittighedsfuldt og energisk tog han disse Pligter op. Der var Brug herhjemme for en ung og dygtig Sanglærer. Hurtig skaffede Helsted sig en saadan Position, først jævnsides *Heur. Rung*, siden alene, at han blev den, til hvem Det kgl. Teater henviste sine Sangerømmere, og den, med hvem alle skulde synge. Hans betydelige almindelige Musikbegavelse, hans naturlige, sunde Sans for Velklang og Sangbarhed og hans grundige, friske Studier hos en evropæisk berømt Lærer kom ham til Gode.

Helstedes mange fremragende Elever er nævnt her i Tidenden, da han holdt Jubilæum (1893) og nu ved hans Død i Dagbladene. De skal ikke gentages her. De fleste Navne, der har betydet noget i Opera og Koncertsal herhjemme, findes paa den Liste og vidner om, hvad Helsted har udrettet i vort Musikliv.

Carl Helsted, der ved Musikkonservatoriets Grundlæggelse fugte Vennen Gades Opfordring til at indtræde blandt de første Lærere — vistnok ene for Sagens Skyld og sikkert med Opgivelse af pekuniær Fordel — var, lige til Alder og Sygdom sent knækkede hans Kraft, en nidkær, flittig og paapasselig Lærer.

Mere end en Gang var hans Sangundervisning Genstand for undertiden ret skarpe Angreb. Utvivlsomt tog Carl Helsted sig dem nær. Han havde imidlertid — og vel ikke med Urette — den Følelse, at de for en Del skyldtes Misundelse mod den mest søgte og ansete Sanglærer, København havde haft. Og desuden, han, den ældre, snart gamle, Mand kendte eller anerkendte ikke de nymodens Bevægelser paa Sangkunstens Omraade.

Sejg og stolt — med holstensk Bondeblood i Aarerne, — vidste han, der ellers var saa beskeden og gerne traadte i Skygge af sine større Samtidige, nok at holde paa sin Lærervirksomhed. Og han sagde da uforbeholdent og uden mange Hensyn sin Mening — om andre og om sig selv.

Alligevel, stejl og afvisende var Carl Helsted langt fra overfor den, der forstod og vurderede ham rigtig, og som han havde Tillid til. Tværtimod, han var en imødekommende, hjælpsom og trofast Natur, altid rede med Raad og Daad — selv gamle Kammerater som Peter Schram søgte dem hos ham Aar igennem — og aldrig tabende af Øje den Elev, der engang havde vakt hans Interesse.

Ikke heller blev han — til hans Ære skal det siges! — nogen gnaven *laudator temporis acti*. Med en hos en Olding næsten radikal — ialtfald saare sjælden — Sympathi hævdede han det unges, det nyes Ret; og naar han trods ærlig Stræben ret ofte dog daarlig forsonedes med, hvad Tiden bragte, var han altid villig til at erkende, at Fejlen nok laa hos ham.

STATUEN AF GREV BROCKENHUUS SCHACK AFSLØRES

AFSLØRINGEN AF GREV BROCKENHUUS SCHACKS STATUE

I SØNDAGS, d. 12. Juni, afsløredes i Svendborg en Statue af Amtmand Greve Brockenhuus Schack.

Denne sjældne Ære, der af Folk i levende Live i Reglen kun times Kejsere og Konger, er altsaa falden i Grev Schacks Lod, og man kan da skønne, han har gjort sig særlig fortjent. Statuen rejstes i Anledning af Grevens 50aarige Embedsjubilæum og 36aarige Amtmandsvirksomhed i Svendborg Amt, og i dette lange Tidsrum har Greven i en sjælden Grad forstaaet at gøre sig afholdt af alle for sin Jævnhed, Retfærdighed og Godgørelighed. Festen i Søndags bar da ogsaa Vidne om det sjældne Forhold, hvori han staar til alle, og den Ærbødighed, man nærer for ham, idet den havde faaet en ualmindelig Tilslutning fra hele Amtet. I den herlige Sommernat og i de smukke Omgivelser tog Illuminationen af Skibene og et Lampe-tog, som ledsagede Greven hjem, sig dejligt ud.

Statuen, der er modelleret af *Rasmus Andersen* og kendt fra sidste Foraarsudstilling, er rejst af samtlige Kommuner i Amtet.

VARJA

(† 1880)

Lad dig aldrig daares af min Stemme.

Hvad du lytter til er Goglespil,
Feberdrøm og Afsind. — Stræb at glemme.
Varjas Aand har ingensteder hjemme,
Varjas Jeg er ingensteder til.

Alle Baand har helt jeg sonderrevet.

»Jeg! Hvad »jeg! Dit Blod er feberhedt.
Stygge Feberdrøm, at jeg har levet. —
O, min Elskov, bliv hvad jeg er blevet,
bliv til Intet og med mig til Et!

THOR LANGE

HER OG DER

EDELSTENE

Ifølge Udtalelse i fremmede Fagblade er man nu kommen bort fra den Tid, da Diamanten var den dyreste Sten. Diamanten kommer nu i Pengeverdi langt efter Rubinen og Smaragden. Ogsaa for ægte Perler maa Diamanten vige. Det er for Øjeblikket Smaragden, der mest er i Vælden, og det er den kommen derved, at den bliver mere og mere sjælden. I Løbet af flere Aar har man næsten ikke truffet paa ny Smaragder, men idet Efterspørgslen stiger, gaar naturligvis Prisen i Vejret. En Smaragd, der i Henseende til Størrelse og Ægthed regnedes til Middelslagsen, kostede for nogle Aar siden 180 Kr.; men nu faar man den ikke under 1000 Kr. Absolut ægte Stene, af reneste, fejlfri grøn Farve, staa nu i en Pris, som Ikke-Kendere ville finde rent ud absurd. Saaledes betales for ikke længe siden en 3 Karats Smaragd med 3200 Kr., medens en Sten paa 16 Karat gik op til 15.000 Kr. En Brillant af samme Størrelse og Renhed kostede derimod kun 9000 Kr.

For nogle Aar siden vare Rubiner langt dyrere end Smaragder. Hvad Rubinerne angaar, er nu, ligesom før, den lysere orientalske Sten dyrere end den i mørkerødt glødende, som findes i Siam. Ligeledes er den lysere Safir fra Øen Ceylon langt dyrere end den mørkeblaa Sten fra andre Egne i Indien. Man maa for øvrigt ikke indbilde sig, at Diamanterne ere faldne i Pris, fordi andre Stene i den senere Tid ere blevne saa dyre.

I dannede Kredse har man endelig faaet Øjnene op for, at det er i høj Grad vulgært at hænge paa sig mange og store Brillanter. For 20 Aar siden var en stor Brillant maaske en saadan Sjældenhed, at dens Ejer vakte entusiastisk Beundring hos mange. Men efter Opdagelsen af de mange ny Diamantgruber er man bleven mere nøgtern i denne Henseende, idet der nu findes Stene i Mængde af anseelig Størrelse og fejlfri Kvalitet. For ægte Perlers Vedkommende har Prisen i Aarhundreder været ens.

Det bemærkes, at en Kender, som ved første Øjekast kan skelne ægte Diamanter fra de mest fuldkomne Efterligninger, ikke uden foregaaende grundig Undersøgelse kan afgøre, naar han staar overfor Smaragder, Rubiner, Safirer, Ametyster, om de ere ægte eller falske. Her til kommer, at den ved Kunst fremstillede Smaragd eller Rubin har en meget smukkere Glans og fuldkommere Form end Naturens Værk.

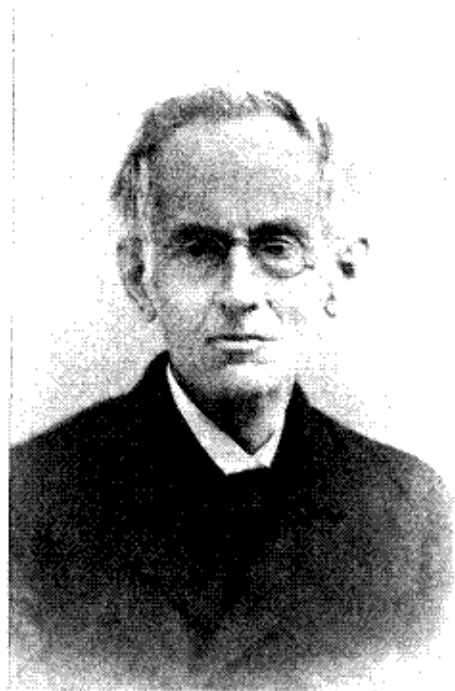
BOGHANDLER E. J. M. JESPERSEN

EN AF Boghandlerverdenens bedst kendte og mest ansete Mænd, thv. Boghandler Edv. Julius Marie Jespersen, er afgaaet ved Døden, 73 Aar gammel.

Jespersen, der var født 27. Januar 1831, havde frekventeret Sorø Akademi, var blevet Polytekniker, men havde altid følt sig tiltrukket af Boghandelen. Saa stærk var hans Interesse herfor, at han, endnu medens han studerede, benyttede sine ledige Timer til at sætte sig ind i dette Fag hos Forlagsboghandler H. F. Eibe. I 1856 aabnede han en Boghandel i Husum i Slesvig, men her blev han kun to Aar, idet han drog til Flensborg og nedsatte sig. Efter Krigen 1864 drog han til Kjøbenhavn, hvor han kjøbte Schwartz' Sortimentboghandel. Han længtes dog efter større Forhold, og efter ti Aars Forløb dannede han det store Firma »Hoffensberg, Jespersen & Trap«, der nu er »Hoffensbergs Etablissement«. Kun 4 Aar varede dog hans Deltagelse heri, idet han i 1878 traadte ud og overtog en Boghandel i Nakskov.

Sin altid lige vaagne Interesse for Boghandelen

BOGHANDLER E. J. M. JESPERSEN

fik Jespersen rig Lejlighed til at lægge for Dagen, idet han i en Aarrække var Redaktør af »Nordisk Boghandlertidende«.

TOLDFORVALTER GREV AHLEFELDT-LAURVIGEN

I EN ALDER af 74 Aar er Toldforvalter i Silkeborg, Grev F. F. H. E. Ahlefeldt-Laurvigen afgaaet ved Døden.

Grev Ahlefeldt-Laurvigen, der var født 1830, og uddannedes ved Toldvæsenet, blev 1. Septbr. 1860 Toldassistent i Korsør, blev 7 Aar efter Toldassistent i Roskilde og forflyttedes 1870 til Silkeborg. Den 7. April 1879 udnævntes han til Toldforvalter for Skanderborg-Silkeborg Distrikt, ved hvilken Lejlighed Kontoret flyttedes fra Skanderborg til Silkeborg. I 1882 udnævntes han til kgl. Skovkasserer og Godsforvalter ved Silkeborg Statsdomæne.

Grev Ahlefeldt-Laurvigen, der altsaa fornylig kunde fejre sit 25 Aars Embedsjubilæum, var voxet

GREV AHLEFELDT-LAURVIGEN

nær sammen med Silkeborg og dens Interesser og kunde baade som Embedsmand og Borger glæde sig ved almindelig Agtelse og Hengivenhed.

PASTOR. L. H. SCHMIDT

Den 11. Juni døde en af Københavns gamle Sognepræster, den 83aarige Pastor Lauritz Heinrich Schmidt.

Schmidt, der var en Søn af Agent, Silke- og Klædehandler H. H. Schmidt, blev 1838 Student

fra Borgerdydsskolen og 1844 theologisk Kandidat. Efter at have været Kapellan i Ølstofte og senere i Rødby og Ringsbølle, kom han til København i 1858. Han var Præst ved Frederiks Hospital, senere ved Almindeligt Hospital og Abel Kathrines Stiftelse, blev 1867 anden residerende Kapellan ved Holmens Kirke, forflyttedes derfra i 1876 til Helligaandskirken, hvor han i 1886 blev Sognepræst. I 1894 tog han sin Afsked.

Pastor Schmidt gjorde sig i sin Tid navnlig bekendt ved sit nære Forhold til Grevinde Danner,

PASTOR L. H. SCHMIDT. R. af Dn.

hvis Sjælesorger han blev, og over hvem han holdt en Mindetale ved hendes Død. Indtil for kort Tid siden var han Medlem af Bestyrelsen for den af hende oprettede Stiftelse paa Jægerspris.

EN GAMMEL SLÆGT

FORTÆLLING AF JAKOB KNUDSEN

(Illustreret af Erik Henningsen.)

(Fortæll.)

Da hørte de et klagende Raab ude fra Loftet, og et Øjeblik efter kom Otilie styrtdende hen imod dem: »Aa — — — aa, Gud! Aa, Gud! — — — Nej, aa, nej!« raabte hun i Krampegraad og sank i Knæ, idet hun slog Armene om Jørgine.

»Aa, men hvad er det, bitte Otilie?«

»Det var Ludvig — — aa, det var, som jeg saae Helvede — — — Han har hængt sig derinde!«

»Nej, nej — nej, nej, endda! — aa, sødeste Born!« — Jørgine maatte have Hænderne fri for gjentagende at hæve dem højt i Vejret og slaa dem ned mod sine Laar, saaledes som Kvinder af Bondestanden plejer i de Egne under stor Elendighed.

»Aa, hvordan havde han da baaren sig ad?« spurgte hun straks efter.

»Paa en Vindueskrog — —«

»Men han skulde da vel it være levende endnu?« udbrød Jørgine.

»Levende?« sagde Otilie.

I det samme saae de gamle Weylgaards Skaldpande dukke op over Trappegænderet.

Saasnart han vidste Besked, sendte han Eulalia ned for at vække August; han skulde hen til Naboens for at faa Vogn afsted efter Doktoren. — Samtidig var Weylgaard gaaet ind ad Døren til Ludvigs Værelse; men saa snart han var kommen indenfor, greb han sig til Halsen, som En, der er ved at kvæles, idet han ravende søgte Støtte mod Dørstolpen.

Gamle Madam Weylgaard stod nu oppe paa Loftet, krumbøjet og rundrygget, i sit Nattoj, blot med et Skjort bundet om sig: »Er han død?« sagde hun straks.

»Ja, det er han vist nok,« svarede Jørgine.

»Ih, men Herregud, hvorfor — —«

»Han seer forfærdelig ud,« stønnede hendes Mand, der var lige ved at faa ondt.

»Han er jo da min egen, hvordan han saa seer ud,« mumlede gamle Madam Weylgaard, og

humpede over Loftet, ind paa Værelset, — og hvad han saa har gjort.«

Ludvig var stendød. Han havde hængt sig i et Stykke Reb, som han havde gjort fast i en af de øverste Vindueskroge. — —

Politiet kom lidt over Middag; men da havde Lægen ogsaa været der, og konstateret Døden. — —

Weylgaards vidste ikke selv af, at de havde gaaet i Spænding og ventet Politiets Komme. Nu da Betjenten havde været der, og var gaaet igjen, — mærkede de først, at der pludselig faldt en Slags Ro paa dem. De to gamle satte sig hen i deres Stole i Dagligstuen, og Madam Weylgaard spurgte straks sin Mand: »Aa ja, — hvordan troer saa Fa'er, at det vil gaa i Fremtiden?«

»Pja,« sagde gamle Weylgaard, »jeg troer — i hvor stor en Enormitet det forefaldne maa kaldes — at vi i Virkeligheden maa være vor Søn Ludvig taknemmelige, fordi han saaledes frivillig er gaaen bort. Hans Brøde vil jo ansees for aabenbar nu, men den vil ogsaa være lagt med ham i Graven.«

»Aa ja, — Gud forlade ham, den stakkels Dreng — saa var det jo næsten ogsaa det bedste, han kunde gjøre. — Jeg var saa bange for, at Fa'er ogsaa skulde have været stævnet for Retten.«

De to Gamle blev længe siddende og krøb sammen i hver sin Stol. De snakkede kun med lange Mellemlum, men de blev alligevel siddende. Ingen af dem syntes, de havde noget rigtigt at tage sig for.

Det var bleven Mørkning, da det bankede paa Døren, og Pastor Petersen traadte ind.

Efter at der var hilst, og der var udvekslet Beretning og Beklagelse over Nattens Begivenhed, — sagde Præsten: »Ja, kjære Hr. Lærer Weylgaard, jeg kommer desværre som den, der maaskee forøger Deres Ulykke, i hvert Fald bringer Uro i Sørgehuset.«

»Aa, Gud fri os, kjære Pastor Petersen, — hvad er det dog?« sagde Madam Weylgaard.

»Hvis De vilde være saa venlig at meddele os det hurtigst muligt, Hr. Pastor, for det sætter selvfølgelig min Hustru i nogen Spænding — —«

»Det er Provsten, der har skrevet mig til, at han giver Dem Valget imellem, enten selv at søge Deres Afsked paa Grund af Svagelighed — altsaa med Pension —, eller at De bliver stævnet som den, der overfor Deres Søn har benægtet et Faktum, som det, efter Omstændighederne, var Deres Pligt at vedgaa, da De derved maaskee kunde have hindret en Forbrydelse.«

»Min Søn har, overfor mig og min Hustru, kort før han tog sig af Dage, erklæret, at jeg ikke havde benægtet noget saadant — —«

»Ja, — men han har for nogle Dage siden i Vidners Nærværelse erklæret det modsatte — — Men, kjære Weylgaard, — det er jo noget, De selv maa overveje. Jeg skulde blot for Provsten privat forhøre, om De valgte det ene eller det andet. Han mener vistnok ikke, at han kan faa nogen Dom over Dem, men han føler sig forvisset om, at hvis han lader foretage en saadan retslig Undersøgelse imod Dem, vil dens Resultat gjøre den offentlige Mening saa ugunstig stemt imod Dem — og efter hans Opfattelse med Rette, — saa han kan afsætte Dem uden Deres Ansøgning — om end med Pension. De veed maaskee, at han allerede i længere Tid og af andre Grunde har ønsket Deres Fjernelse fra Skolelærerembedet.«

»Det er saagu — det er i Sandhed — —,« sagde gamle Weylgaard og faldt i Tanker.

»Ja, det er altsaa, om De selv troer, at en saadan retslig Undersøgelse vil gjøre Dem mere Gavn end Skade.«

»Tag heller Din Afsked, bitte Fa'er, der er dog kuns fire Aar, til Du bliver halvtjerd.«

»Skade eller ikke Skade — det er ikke just derom, Sagen drejer sig,« sagde gamle Weylgaard, »men jeg vil ikke have mit Familienavn, som engang har været det mest agtede her paa Egnen, og mine Familieforhold gjort til Gjenstand for Folkensnak og de gemeneste Bagvaskelser, som sikkert ikke vilde udeblive, — — De vil derfor være saa venlig, Hr. Pastor — — Nej, mit Brev kan komme ligesaa tidlig. Jeg skal i Morgen tidlig med Posten afsende min Afskedsbegjering til Provsten.«

»Naa, ja — — saa tænker jeg ikke yderligere, der vil blive rørt ved den Sag. Farvel, Madam Weylgaard og Hr. Weylgaard, jeg vil hellere gaa, for De har nu saa meget et overveje. Gud være med Dem!« —

IX

Gamle Weylgaard fik Lov at blive boende i Skolen indtil April Flyttedag; derefter skulde de bo til Leje i et Hus, som til den Tid blev ledigt, og som laa ikke ret langt fra Skolen.

I Slutningen af Januar rejste Otilie til København for at bo hos nogle Slægtninge af hendes Moders. Hun var for Resten begyndt at hoste meget slemt. — Eulalia skulde et Par Maaneder til Fjordby for at lære Skræddersyning. Imens hun

nogle Aar siden været ved at skulle hænge en Kat. Han havde Rebet paa den, han havde allerede trukket til, og den syntes død. Saa gik Rebet i Stykker, og den løb sin Vej efter at have ligget lidt paa Jorden. Det havde gjort et overmaade uhyggeligt, ja, naturstridigt Indtryk paa Niels. Noget lignende Gengangeragtigt følte han overfor gamle Weylgaards.

Saa stræng var Dommen vel i Almindelighed ikke iblandt Folk. Alligevel var den første Tid efter Ludvigs Død saare vanskelig; Folk trak sig tilbage

slaaet sig paa Skipperiet paa Fjorden. Han ejede selv en Slup, med hvilken han dels fragtede Kartofler, Mursten o. a. lign. fra Sted til Sted langs Fjordsiden, dels foer paa Norge med fordærvet Kød, for hvilket han hjembragte, ikke Penge, men Tømmer, Bergfisk og Flommesild. Han var da, hvad man der paa Egnen kalder: *Krejler*.

Og han var dejlig at se paa — hvilke Farver: det dybe, ægte Indigoblaa i hans Sømandstroje, den friskeste Rødmen over Mund og Kinder og Pande, og Øjne saa lyseblaa som Foraarshimlen.

var borte, i Februar og Marts, var der saa en ung Pige i Huset ovre fra det Sted i København, hvor Otilie opholdt sig. August kom ogsaa til Fjordby, i Handelslære. Det var vistnok gamle Madam Weylgaard, der i Virkeligheden ordnede alt dette; hun vilde ikke have, at Børnene skulde mærke for meget til det moralske Tryk, som hvilede over Hjemmet.

Tyngden af et saadant Tryk kan jo ikke maales ved nogen direkte Vejning. Det føles forskelligt af hver Enkelt. — For Præstens Niels stod det saaledes: at Weylgaards paa en Maade var døde — og levede alligevel. — Han havde en Gang for

fra Weylgaard med deres Skrivesager, ialtfald foreløbig — og det var jo disse Lommeprøkurator-Skriverier, han nu skulde leve af, foruden af sin lille Pension. —

Som Stillingen var allerbedrøveligst, kort før de skulde flytte fra Skolen om i det lille Lejested, kom Eulalia hjem fra Fjordby med en Kæreste under Armen. Der var ingen Mangel paa Lykke for de to: Den unge Mand var dødelig forelsket i hende; hun var det ogsaa i ham, men hun var tillige lidt overlegen. Han var nemlig ikke af nogen høj Stand; han var en Husmandsøn, der havde

Niels fra Præstegaarden traf netop til at komme derop Dagen efter, at Eulalia og hendes Kæreste var indtrufne. — Han skulde overbringe et Brev fra sin Fader til gamle Weylgaard.

Denne og hans Kone sad efter Kaffen og samtalede med de Unge i Dagligstuen, da Niels kom ind. Han afleverede sit Brev og blev sat til Bordet med en Kop Kaffe.

(Fortsættelse)

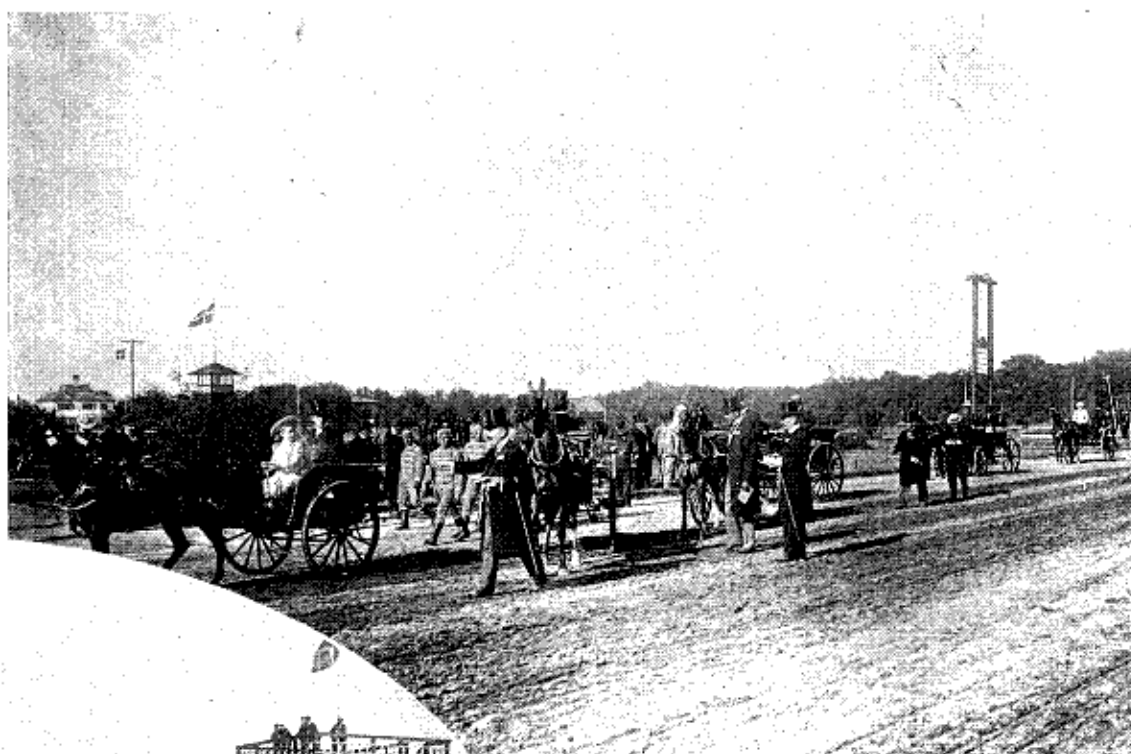

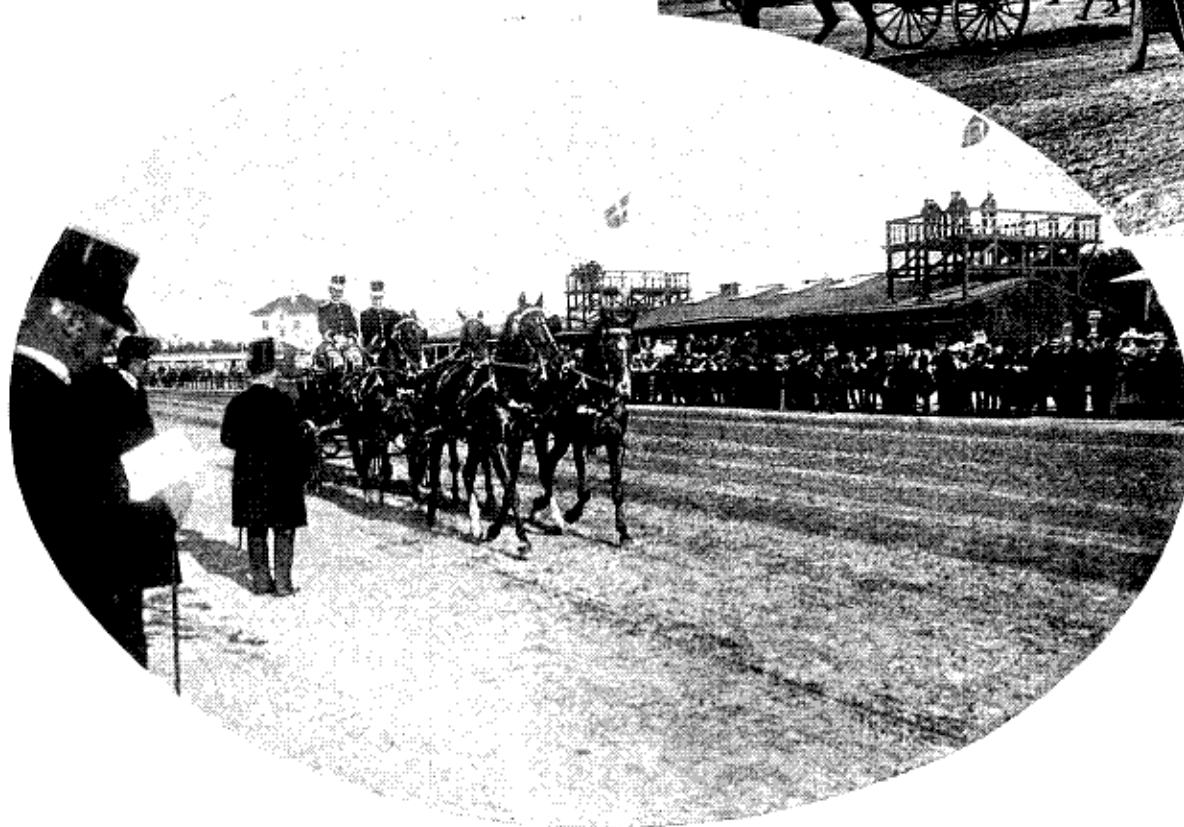
SPORTSRIDEKLUBBENS CONCOURS HIPPIQUE

DET VAR et overordentlig distingueret Publikum og en ikke mindre udsøgt Samling smukke Dyr, der forrige Lørdag og Søndag holdt Stævne ude paa Charlottenlunds Bane, hvor »Travet« — der naturligvis ikke er saa fint, men maaske er lige-saa nyttigt — ellers har sit Hjemsted.

For de ikke specielt Hestekyndige var de to Dages Udbytte maaske en Smule magert, men de havde dog altid det brogede Billede at glæde sig over, den smukt beliggende Bane, det gode Vejr, de dejlige, velholdte Dyr, det elegante Publikum — et Par Eremitage-Dage en miniature, hvor end ikke Kongefamiljen manglede; baade Kronprinsen,

CONCOURS HIPPIQUE PAA TRAVERBANEN

CONCOURS HIPPIQUE PAA TRAVERBANEN

tatet, ogsaa det pekuniære, over al Forventning.

Lidt langsomt vevlede maaske de smukke Billeder, der præsenteredes i saa flatterende en Ramme. Saa meget bedre Tid fik man til at studere de enkelte Dyr og Ryttere eller de elegante Ekvipager, som med deres forskellige Forspand — Tospand, Tandem og Firspand — dannede en væsentlig Del af Programmet. Størst Interesse fangede dog sikkert Prissridningen og Prisspringningen, der afløkkede Publikum det livligste Bifald. Navnlig den sidste Dags Springning, hvor de udmærkede Ryttere og de nydelige Dyr udførte deres Ting med en Fart og en Dristighed, der var beundringsværdig, fastslog Klubbens absolute Succes. Det var her Officererne, der bragte Sejren hjem, og forrest blandt dem Premierløjtnanterne Rørdam og Grev Moltke, der med deres Heste drev det til at sætte flot over Barrierer, der gik saa højt til vejs som til 152½ Centimeter.

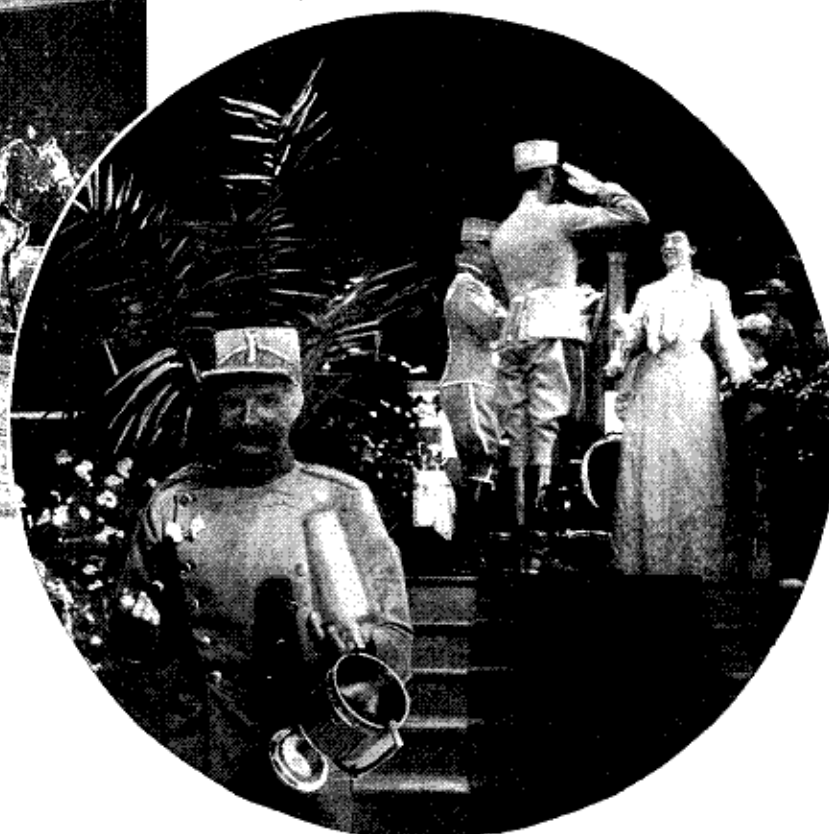
Antagelig lader Sportsrideklubben det da ikke blive ved det ene Forsøg. Rimeligst er det, at dens Opvisning vil gaa ind som et smukt og hvert Aar tilbagevendende Led i de Sportsstævner, der giver vor Sommer lidt af dens Fysiognomi.

CONCOURS HIPPIQUE PAA TRAVERBANEN

Prins Valdemar og Prins Christian med deres Damer viste Sportsrideklubben den Ære at komme tilstede, og ingen ringere end Prinsesse Marie havde paa taget sig paa den sidste Dag af uddele Klubbens mange, kostbare Præmier.

For de særlig Sagkyndige var Dagene overmaade festlige, her var intet af Væddeløbsdagens, naar alt kommer til alt, en lille bitte Smule vulgære Spænding, intet Totalisatorspil, ingen ophidsede Lidenskaber, kun vor fornemste og kostbareste Sport i Renkultur, et Gentlemann's-Møde, tvangfrit og dog i de ulasteligste Former. Sportsrideklubben, dens Medlemmer og dens Venner var i høj Grad tilfredse, saa meget mere som det var Klubbens Debut, og Resul-

PRINSESSE MARIE UDDELER PRÆMIERNE

»BØRNEENES DAG» I ODENSE: VOGNTOGET

»BØRNEENES DAG» I ODENSE

SOM TYSKEN SIGER:

»So ein Ding muss Ich auch haben!«

Da man ude i Landet saa, hvor mægtig en Succes den københavnske Børnehjælpsdag den 6. Maj opnaede, fik man ganske naturlig mange Steder Lyst til at forsøge det samme. Til næste Aar vil sikkert ogsaa en Række af vore større Provincesbyer slaa Følge med Hovedstaden, men *Odense* vilde ikke vente saa længe, men skabte allerede den 8. Juni sin egen »Børnenes Dag« — efter københavnsk Mønster, men tilsat med nye og gode Ideer. Med Flagene vajende i alle Gader og i det herligste Sommervejr slog Odense den 8. Juni sit Slag og bragte en smuk Sejr hjem. En Hærskare af Byens unge, nydelige Damer gik ind i alle Huse og færdedes paa alle Gader, raslende med Bøsserne,

»BØRNEENES DAG» I ODENSE: VOGNTOGET

»BØRNEENES DAG» I ODENSE: UNGE DAMER VED FREDERIK 7.'S STATUE PAA »FLAKHAVEN»

der allerede hjemmefra havde faaet en god »Hansel«; Musikkorps ledsagede af Fanetog af Skoledrenge drog fra Mulernes Legatskole ud gennem hver sit Kvarter af Byen; paa »Flakhaven« — det smukke Torv mellem Raadhuset, St. Knuds Kirke og Discotokassen — omringedes Frederik den syvendes Statue af Boder, hvorfra Damer solgte Blomster, Fotografier og Brevkort; en anseelig og smuk Blomsterkorso drog fra Rytterkasernen ind gennem Byen, og da den offentlige Indsamling sluttedes Kl. 6 om Eftermiddagen, strømmede Folk til Industripalæet, Forsvarsbrødrenes Sal og Folketeatret eller til »Fruens Bøge«, og paa alle disse Steder var der fuldt Hus til de forskellige Aftenunderholdninger, der hver for sig gav mange Penge i Kassen til »Børnenes Dags«.

Resultatet overgik alles Forventninger, man naaede en Indtægt af over 16.000 Kr. eller forholdsvis meget mere end den københavnske Børnehjælpsdag.

FRA BRYLLUPPET I GMUNDEN

FRA FORMÆLINGEN i Gmunden sender en dansk Dame, der har haft Lejlighed til at overvære Højtideligheden, et Par Notiser:

Den paa Bryllupsprogrammet fastsatte, men paa Grund af det indtrufne Dødsfald afsagte Sejlur paa Gmundnersøen fandt Sted Mandag den 6. ds. Samtlige Bryllupsgæster, med Undtagelse af Hertugparret, Kongen af Danmark, Storhertuginde af Mecklenburg, Dronning Marie og Prinsesse Friederike af Hannover, gik om Eftermiddagen Kl. 4 om Bord paa den pyntelige, lille Skruedamper »Gisela«, som derpaa førte dem over Gmundnersøens smaragdgrønne Vande til den herligt beliggende Landsby Traunkirchen.

Dagen efter fandt Vielsen Sted. Bruden var iført et pragtfuldt Toilette af svært, elfenbensfarvet *Peau de soie*. Omkring det tre Meter lange Slæb brusede lette Chiffons Volanter, fastholdt af fine Myrteguirlander. Forbredden prydedes af det kunstfærdigt udsyede Cumberlandiske Vaaben og kostbare Kniplings Volanter. Livet dækkedes af et Kniplingsfichu og rynket Chiffon, medens et pragtfuldt Kniplings Slør var fæstet til Baghovedet med den Cumberlandiske Diamantbrudekrone og Myrteblomster.

Den højtidelige Handling, der foretoges af Pastor Koch i sædvanligt sort Ornat, var stemningsfuld, men prunkløs.

BRUDEPARRET

FRA BRYLLUPPET I GMUNDEN:
BORTKØRSLEN FRA KIRKEN

i ophævede Blomsterkranse. Paa Længdesiderne findes allegoriske Hautreliefs, Kærlighed og Troskab, en kvindelig Skikkelse ledsaget af en Engel. Blomsterskaalen bærer det kronede Alliancevaaben, holdt af den mecklenburgske Grif og Tyr, den gennembrudte Rand viser det engelsk-hannoveranske Vaabensmykke: Rosen, Tislen og Kløverbloster. Opsatsen er i sin Helhed 82 ctm. høj, 88 ctm. lang og 68 ctm. bred.

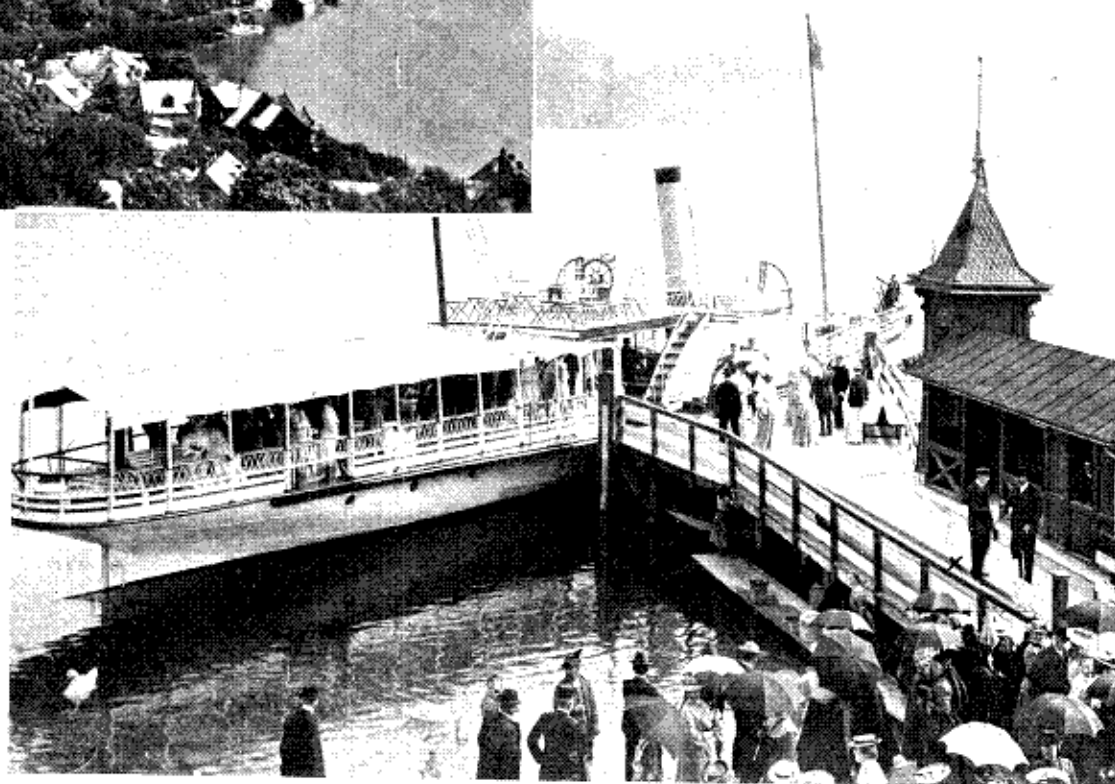
En anden overordentlig smuk Bordopsats var fra Byen Gmunden. Den bestaar af en stor Baad af en for de overøstrigske Søer ejendommelig Type, »Platte« kaldet. Baaden styres over Søen af en Gmundnerpige i Nationaldragt, Vinden fylder det lille, firkantede Sejl. Lasten, som hun fører til den modsatte Bred, ligger midt i Baaden. Det er en af Jægeren nedskudt Gemse, der, som Skik og Brug er, hviler paa et Leje af Fyrre- og Bøgekviste. En lille Pige læner sig ud over Rælingen for at lege med Svaneeparret og tre Svaneunger, der følger Baaden. Saaledes skal Prinsessen med Forkærlighed have siddet, naar hun som Barn færdedes paa Søen. En rask Gmundner-Knøs svinger Jægerhatten og hilser de paa Strandbredden tilbageblevne Venner. Opsatsen er prydet med Staden Gmundens af Amoriner baarne Vaaben og en Indskrift til Minde om Dagen.

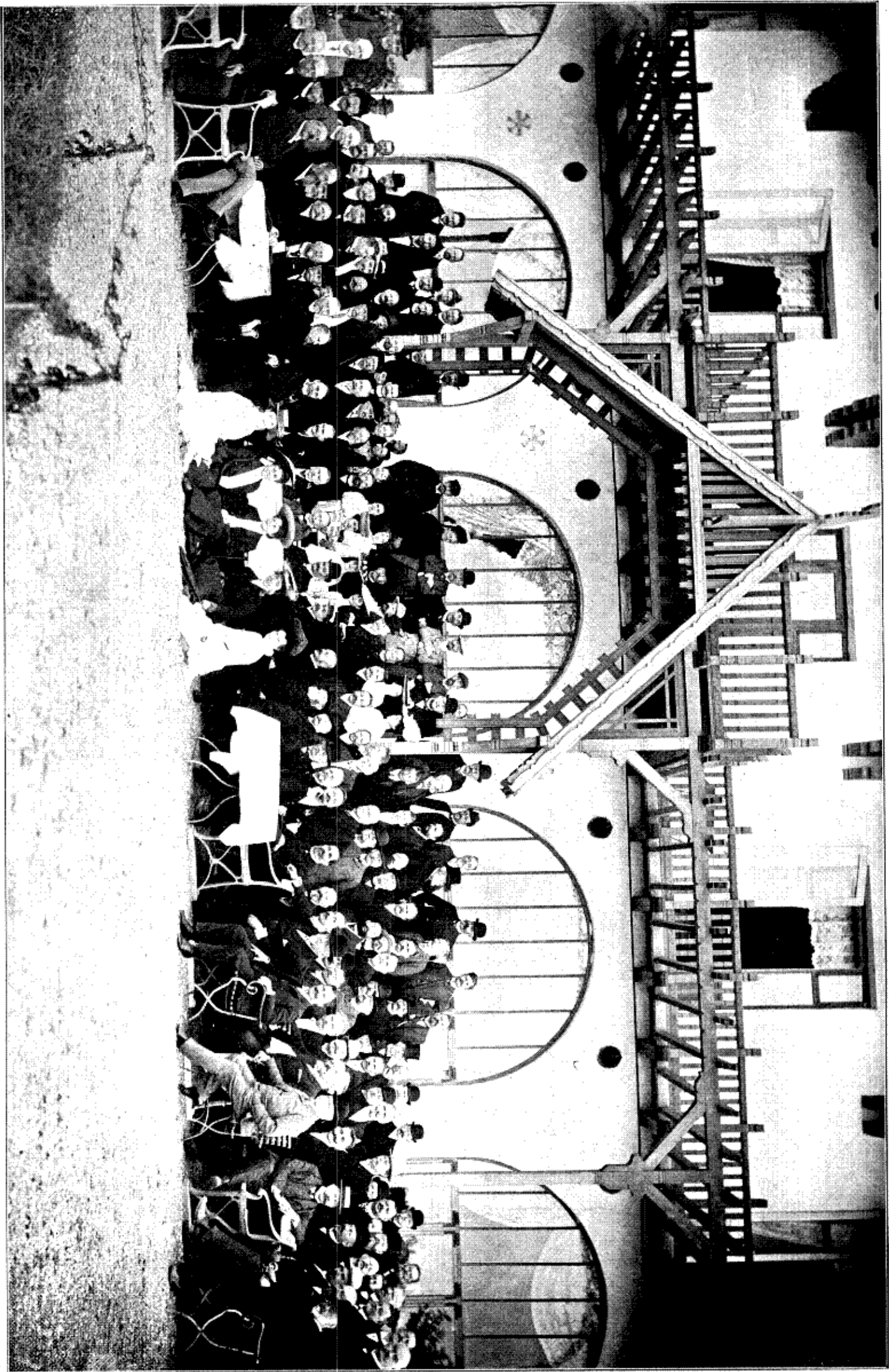
TRAUNKIRCHEN

Saa vel ved Ankomsten som Bortkørslen fra Kirken, der foregik i aaben Vogn, hilste Brudeparret og de øvrige kongelige Herskaber hjærteligt til den forsamlede Menneskemængde.

Blandt de mange kostbare Brudegaver var adskillige Bordopsatser af virkelig kunstnerisk Værd. Den hannoveranske Folkegave, til hvilken Tusinder af trofaste Hannoveranere havde ydet deres Skærv, bestod i en Sølv-Piedestal, der bærer den hannoveranske Hingst; Piedestalen staar paa en mægtig, indvendig forgyldt Sølvbakke, der er beregnet til Blomsterskaal. Hingsten rejser sig over en Klippeblok, der bærer det stolte Motto: »*Nec aspera terrent*« (Genvordigheder afskrækker os ikke). Soklen bærer paa Forsiden Brudeparrets slyngede Navnetræk, paa Bagsiden staar: »Til det høje Fyrstepar fra trofaste Hannoveranere i Anledning af Formælingen den 7. Juni 1904«. Udsmykningen bestaar

DE KGL. HERSKABER MED FOLGE OG GÆSTER GAAR OMBORD I DANPEREN »GISELA«

DEN INTERNATIONALE KOREANS CONFERENCE I KØBENHAVN. UDFLYGTEN TIL MARIENLYST DEN 9 JUNI

For af Juergen Jensen

HANSEN-JACOBSENS MINDESMÆRKE OVER GODSEJER AHLMANN, LANGHOLT

MINDESMÆRKET OVER GODSEJER AHLMANN

DA GODSEJER AHLMANN til Langholt for et Par Aar siden døde, vidste alle, at det danske Landbrug havde lidt et stort og smerteligt Tab og maatte savne en usædvanlig rank og helstøbt Personlighed.

Det laa da nær, at hans Standsfæller efter hans Død ønskede at sætte ham et Minde, og den Aflødes Søster, Frk. Ahlmann, hvem det af Komiteen overlodes at vælge Kunstneren, overdrog Hvervet til Billedhugger Hansen-Jacobsen, der netop den Gang havde vundet saa megen og saa fortjent Anerkendelse for sit Granit-Monument »Moders-

maalet« i Skibehund Krat. Ogsaa Mindesmærket over Ahlmann skulde hugges i Granit, og det skulde opstilles paa Langholts Mark.

For et Par Dage siden stod Mindesmærket færdigt i Gips i Hansens-Jacobsens Atelier paa Max Müllers Vej. Antagelig til næste Sommer — det er en lang Proces, det skal gennemgaa — staar det paa sin Plads i sin endelige Skikkelse.

Det er lykkedes Kunstneren, der selv aldrig har set sin Model, at give et udmærket Portræt af Ahlmann; de, der har kendt ham, vil vidne, at hans smukke ranke Skikkelse og det karakterfulde Ansigt er ypperligt truffet. Og Billedhuggeren kunde ikke have givet ham noget bedre Selskab end hans kjære Dyr; Ahlmann kendte og vurderede ogsaa andet, var en berejst og fintlannet Mand, i en usædvanlig Grad musikalsk, men blandt sine

Dyr skulde han helst sees, her kunde hans Ansigt lyse af baade Kjærlighed og Stolthed, fordi han her lagde sit bedste Arbejde. Man kan være uenig med Billedhuggeren om Gruppens Opbygning og om den Baggrund, han har givet baade Figuren og Dyrene — den passer maaske hverken til Ahlmann eller hans Vendsyssel, han skulde staa mere frit i det fri Landskab! — men det vil ikke kunne nægtes, at der her er skabt et baade kraftigt og ejendommeligt Mindesmærke, glædeligt langt fra den gængse Stenhuggerstil, i hvilken vi plejer at forherlige vore fortjente Mænd.

Rimeligvis vil ogsaa Graniten klæde Mindesmærket udmærket, ikke mindst naar det kommer paa sin Plads, paa et Fodstykke af naturlige Sten og med en lille Granplantning bag sig.

H. L.

NYKØBING VED VINTERTID

NYKØBING. F.

NAAR UDLÆNDINGEN ad den stærkt benyttede Gedser-Warnermünde Rute kommer hertil, er Nykøbing den første danske By, han passerer. Den er som Portalen til Danmarks Land.

Naturen har rejst den dér. Og den danske Natur er som bekendt en gammel fin og aandsfuld Herre, hvis Ideer vi alle har lært at beundre. Ogsaa i dette Tilfælde.

Thi Nykøbing er netop som *den* bør være, der udvælges til i Landets Navn at byde det første Velkommen: dansk som faa i sin Oprindelse, en repræsentativ Søn af Huset, med Ahner, der skrev deres Liv dybt ind i Danmarks Hjærte.

Den ligger ved Guldborg Sund. Store, dejlige Skove omgiver den, og hinsides Sundet, saa ganske nær, lyser Lollands grønne Flader. To stærke, solide, parallelle Broer knytter Lolland og Falster sammen til en uadskillelig Helhed. De kan ikke undvære hinanden, og Broerne synes to udstrakte Arme.

Nykøbing Slot nævnes som Byens naturlige Grundlægger. Det laa

PARTI AF TORVET

PARTI AF HOVEDGADEN

paa en Halvø, der skød sig ud mellem Guldborg Sund og den nu forsvundne Slotsø, saaledes at det kun var sammenhængende med det øvrige Land mod Syd, hvor dybe Grave dannede Skel mellem Byen.

Slottet rejstes som Borg i det 12. Aarh. til Værn mod Venderne, »de onde Udyr«, der hærgede vore sydlige Kyster. Allerede midt i samme Aarhundrede indtoges det, og Byen, den Smule der var, brændtes af Lybækkerne. Da det var overstaet, blev Slottet en Tid Enkesæde for Margrethe Sprænghest, Christoffer I's efterlevende Dronning, bekendt for sit faste Styre under sin Søn Erik Glippings Mindreaarighed. Hun døde i Rostock. Nogle Aar efter hjemsoget Slottet atter, denne Gang af Marsk Stig, Erik Glippings Drabsmand.

Den ulykkelige Skygge, Christoffer II døde paa Slottet med Riget i Oplosningstilstand.

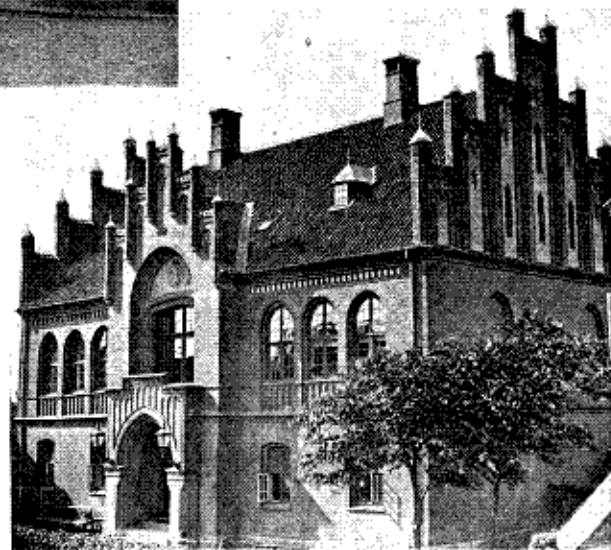
Hans yngste Søn Valdemar Atterdag indløste det fra de holstenske Grever og sluttede her sit berømte Forlig med Hansestæderne.

Under Grevens Fejde havde Rigsraad Knud Gyldenstjerne Slottet i Forlening nogen Tid efter, at han havde mistet Aalholm, beskyldt for Delagtighed i Dyvekes Giftmord. Han var som bekendt med til at bryde et Lejde og føre Chr. II til Sønderborg Fængsel; nogle Aar senere overrumpledtes han paa Nykøbing Slot og blev som Fange ført til København, hvor han udsonede sig med Grev Christoffer og gjordes til Lehnsmand paa Kronborg. I det 16. Aarhundrede kom Slottets Stortid, da Fr. II's myndige Enkedronning, Sophia af Mecklenborg tog Bolig der. Det gamle Slot lod hun delvis nedrive og byggede det nye i tre skønne Stokværk med fire Floje og ligesaa mange Taarne, en Pryd for Landet, en af dets stolteste Kongeborge, der næppe stod tilbage for Kronborg og Frederiksborg.

Dronningen, i hvis Tid Nykøbing voksede stærkt, indrettede et Guldmagerværksted paa Slottet, tog selv ud og inspicerede sine mange Godser paa Falster, hjalp syge og fattige og gav sine Hofdamer Ris, naar det trængtes. Hun døde paa Slottet 1631.

Senere tog saavel den folkegode Chr. IV som »dansk Lovs Giver, Chr. V nu og da Ophold i disse Omgivelser. Sidstnævntes Moder, den magtsyge, intrigante Sophie Amalie [»Amalienborg«s første Dronning] fik som Enke efter Fr. III Nykøbing Slot til Enkesæde og opholdt sig ikke saa sjældent her. Paa Slottet stod Chr. V's Bryllup med den elskelige Charlotte Amalie af Hessen en Midsommerdag 1667. Ogsaa hun fik det til Enkesæde.

Hun var den sidste af Konge-

RAADHUSET

huset, der boede i Falsterbyen. Hun døde 1714. Et Kongeord skal senere have udtalt, »at den gammeldags Bygning i Grunden var værdt at frede.« 1767 blev Slottet alligevel solgt til Nedbrydning for c. 35,000 Kr., efter at det for-gæves gratis var tilbudt Nykøbing By mod, at man holdt det vedlige eller i hvert Fald ikke lod det nedbryde. Af dets Materiale skal flere falsterske Herregaarde være opført.

Hvad man i 1904 ser af Nykøbing Slot, er kun en uanselig Stendynge bag et Plankeværk, nogle Voldrester og Stenbrokker i et Par private Haver.

De andre Minder fra Fortiden har faaet en blidere Skæbne.

Nykøbing Kirke tilhørte oprindelig et Franciskanerkloster, stiftet 1419; den gamle Sognekirke forsvandt ved en Ildbrand.

Kirken er bygget af røde Munkesten i Spidsbuestil, lidt mørk maaske, men Taarnet skinner med irgrønt Kobberspir, og de gamle Klokker har sjælden dyb og melodisk Klang. Dens Indre bæres af 7 smukke Hvælvinger; Altertavle og Prædikestol er skænket af fornævnte Dronning Sophia. Gamle Lysekroner og Epitafier pryder Kirker, men dens sjældneste Prydelse er dog »den mecklenborgske Stamtavle« i Koret. Dronningen lod den lave af en Mester i Odense. Nederst ses hendes eget Billede, det eneste originale, der endnu eksisterer, Fader og Moder vogter paa hver sin Side,

KIRKENS INDRE

i disse Egne; Gustav Adolfs Enke Marie Eleonora har gæstet Slottet under sin Flugt fra Sverige til Chr. IV, Czar Peter den Store og hans Gemalinde Katharina — den forældreløse, skønne Landsbypige, om hvis Gunst Officererne stredes, før Czaren udvalgte hende — har gjort det samme.

»Czar Peters Hus« tæt ved Torvet minder derom. Nu som den Gang er der Restauration. En Tavle i et af Værelserne underretter Verden om det kejserlige Middagsmaaltid 1716. Man tør næsten tro, at Czaren blev ekstragodt beværtet, thi endnu 1845 sendte Nicolaus I den daværende Ejer 100 Solvrubler + en Guldmedaille, og 1898 blev Huset istandsat paa den russiske Regerings Bekostning.

Saa gik der mange Aar, hvor intet kronet Hoved besøgte Nykøbing. Højt kiggede det fra Kupé-Vinduet mod de brogede Smaatage og Kirkens gamle, irgrønne Kuppel, mens Gedsertoget dampede videre. Dog jo, i Fjor besøgte Prins Christian Byen efter en Jagt paa Aalholm, men dermed er vi inde i den seneste Nutid.

Nu spidser alle Nykøbingensere Øren!

Det er af yderste Vigtighed for dem at faa Byen retfærdigt bedømt. Den konkurrerer stærkt med Broder Nakskov paa Lolland og tilstaar det aabent.

Den er mindre end Nakskov, og Gaderne bugter sig ofte »malerisk«. Maaske som Erstatning for en fyrstelig Fortid er den dekoreret med Stiftets Biskop- og Amtmandsbolig og mindst tre Konsulater.

For sin gode Beliggenheds Skyld har den Stiftets Frimurerloge, dets største Hotel og rummeligste Teater, dens Intelligens holder Musik- og Læseforening i Live, og den har Raad til 5 aarlige Markeder, hvoraf det ene dog kun er for Heste.

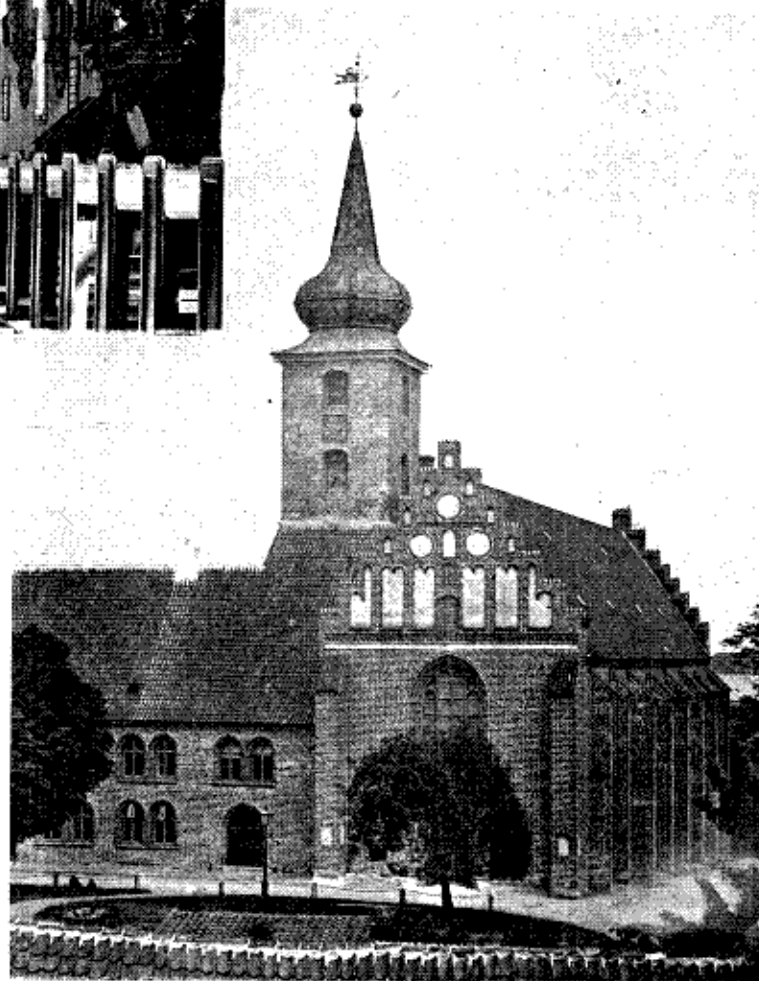
Den har mange gamle Forretninger og endnu fler ny; den har god Brug for sin National- og Landmandsbank-Filial, skønt den har to lokale Banker foruden, og den er i Stand til at smile, naar der nævnes noget saa selvfølgelig, som at Nykøbing har Svineslagteri og Sukkerfabrik og de øvrige industrielle Anlæg, man har Ret til at vente.

Den har tre Aviser, der sjældent er enige om noget paa Jorden. Maaske betyder det mindre. Nykøbing er i sig selv en fredelig By med flinke Folk. Bedre endnu: der er Stil over dem. En ret fornem By, der ikke stikker den første den bedste

paa Næven og tager ham op i sin Kreds, fordi han tilfældigt viser et venligt Ansigt.

Men duer han til noget, saa er han velkommen, det føler han selv. Derfor bliver man i Reglen kun ganske kort eller meget længe i Guldborg-Byen med de herlige Omgivelser.

Tæt derved ligger Skovene *Kohave* og *Bangsebro*, og vil man en længere Udflugt, er de falsterske Badesteder *Trommæs* og *Polmenakke* godt anskrevne. Iøvrigt ligger der Skove og gamle Herresæder rundt om paa Falster. Vej-

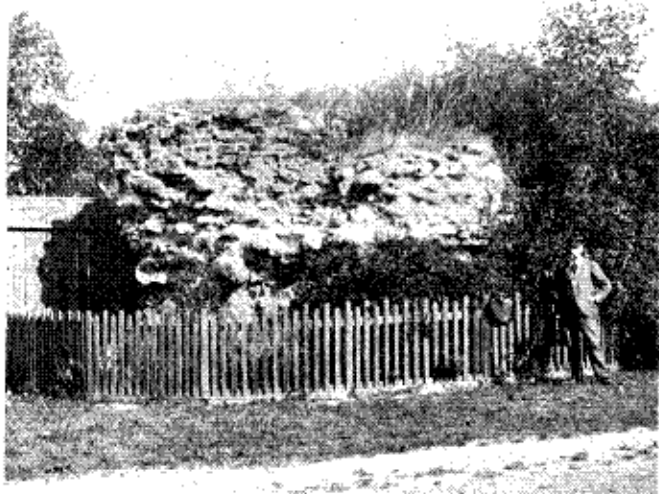

NYKØBING KIRKE

ene er gode, om Cyclister skulde faa Lyst til et Feriebesøg.

— Tiden er løbet fra mig i Falsterbyen, og Toget gaar snart. Men Nykøbing har endnu et Sted, værdt at gæste. Paa den gamle Kirkegaard ligger Stiftets myndige Biskop, Konsejlspræsidenten under det ulykkelige Krigskaar, *D. G. Monrad* og hans første Hustru jordede. Det Sted bør den fremmede ikke glemme.

ANXEL THOMSEN

NYKØBING SLOTS RUINER

derefter kommer i opadstigende Række hendes 32 fornemme Ahner.

Op mod Kirken ligger endnu den fhv. Klosterbygning, der i øverte Etage har tjent som Raadstue, medens den nederste var Latinskole. Nu rummer den Kapellet og det *Classenske Bibliothek*, mens Byen 1808 til *Kathedralskole* fik den nuværende smukke, ærværdige, røde Bygning i Slots-gade og 1873 sit *Raadhus* i gotisk Stil opført paa Slotsbakken. I dets netop i Aar restaurerede Amts- og Byraadssal fortæller et stort Maleri, forestillende Nykøbingpræsten Jesse Jessen med Hustru og Børn, om Svenskekrigen, da Gustav Adolph ved Jessens myndige Prædiken afstod fra at stikke Byen i Brand.

Men vi maa videre. I Klosterstræde har man endnu et Minde fra Katolicismens Dage, *Nykøbing Hospital*, omend nu bestaaende af fire nyere Bygninger. »Klosteret«, som det til Dato kaldes, er en meget rig Stiftelse, beboet af ca. 100 værdige, trængende Kvinder af Middel- og Embedsstanden paa Lolland-Falster.

Det kan nok være, man i gamle Dage var forvænt med Hoffiv i Nykøbing.

Der var altid Besøg paa Slottet. Mange tyske Fyrster og Fyrstinder har tilbragt fornøjelige Dage

BISKOP MONRADS GRAV

FRU VERDIÆR

EN CELEBER AUKTION

AUKTIONER har København nok af, men uforholdsmæssig sjældent en af dem, der vækker Opsigt baade i Indland og Udland og kalder Opkøbere og private Samlere om sig nær og fjært fra. En saadan ceber Auktion er den, som i disse Dage afholdes i Odd-Fellow-Palæets stilfulde Lokaler, og ved hvilken den kendte *Verdiærsk* Forretning ophæves og dens Lager udsælges.

Antikviteter er, som bekendt, nuomstunder efterspurgt Varer, saa efterspurgt, at der findes forøvrigt hæderlige Mennesker, der vanskeligt falder i Søvn i en Seng, der ikke knager af mindst to Hundrede Aars Ælde, og som finder en sær Nydelse i at drikke sin Frokostsnaps af et Glas, hvori en eller anden Højsalig i længst forsvundne Dage har ladet sit kongelige Monogram indslibe. Saa er nu en Gang Menneskenes Børn! Men Følgen er naturligvis blevet, at Markedet har maattet søge at holde Skridt med Efterspørgslen, hvoraf atter er resulteret, at vor Tid har set en blomstrende Industri i og en frodig Fabrikation af »gammel« Kunstindustri udfolde sig, saasom og siden der af de virkelige gamle Ting kun findes en begrænset Mængde, og den langt fra har kunnet dække Behovet. Antikvitets-Forretningen er da ofte blevet en Geschæft af den Slags, der ikke netop nyder kvalificeret Agtelse. Det er ikke det mindst karakteristiske ved gamle Fru Verdiær landskendte Forretning, at den i en sjælden Grad har vidst at holde

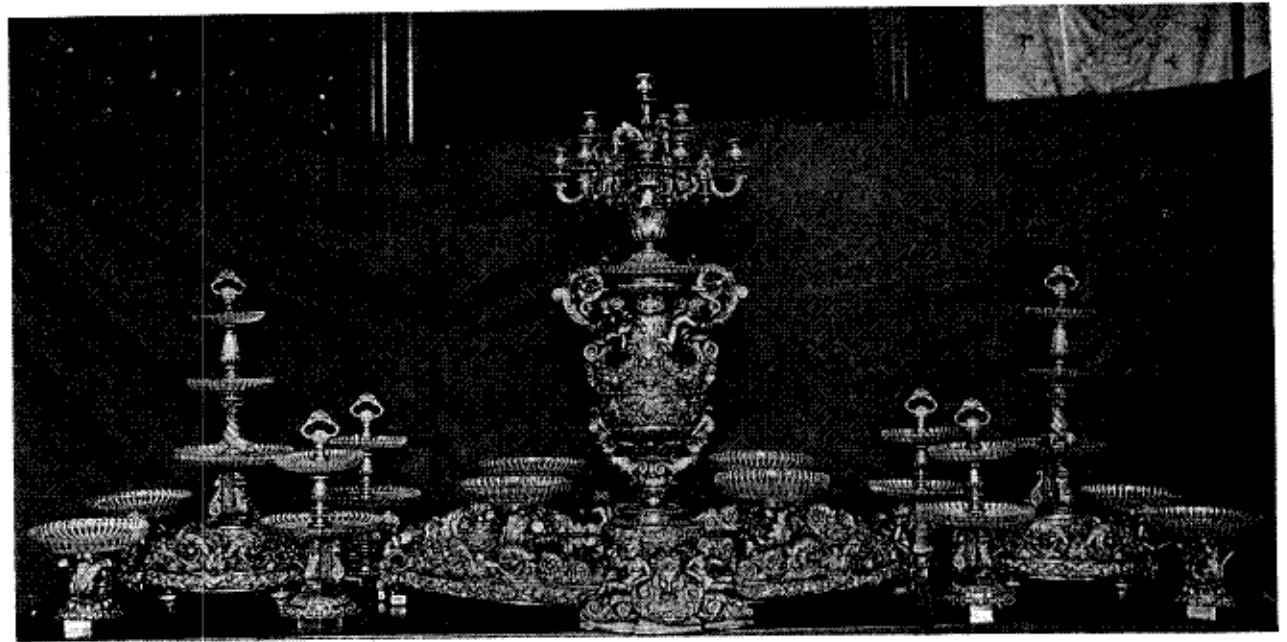
sit Navn rent. To Ting har, foruden hendes absolute Retskaffenhed, bidraget hertil, hendes store Kærlighed til de gamle smukke Ting, hun handlede med, og hendes betydelige Kendskab og Erfaring. Derigennem vandt hun sig de allerbedste, til Tider endog meget højtstillede Forbindelser, hvilket kom hende tilgode baade i Køb og Salg, og skabte sig hurtigt den betydelige Forretning, der ganske ubetinget gav hende Forrangen for alle Konkurrenterne.

Men Tiden, der kunde være hendes mange kære Mærkværdigheder god, har ikke skaanet den gamle Dame selv, og nu, i sin høje Alderdom, sælger hun ud. Hvad hun har at sælge, vil man have kunnet beundre i de sidste Dage, da de har været udstillet, en rig og kostbar Samling af alle Slags saare sjældne Herligheder, der har faaet mange Liebhaberers Tænder til at løbe i Vand, men af hvilke ogsaa enkelte Pragtstykker som det store, forgyldte Plateau, signeret »Thomier, Paris«, Napoleon den III's eneste Hofleverandør, det pragtfulde Marmoruhr, Chr. VII forærede en fransk Ambassadør, den rigt udskaarne Renaissance-Kiste osv. osv. repræsenterer hver for sig pæne smaa Formuer.

Det er da intet Under, at Auktionen

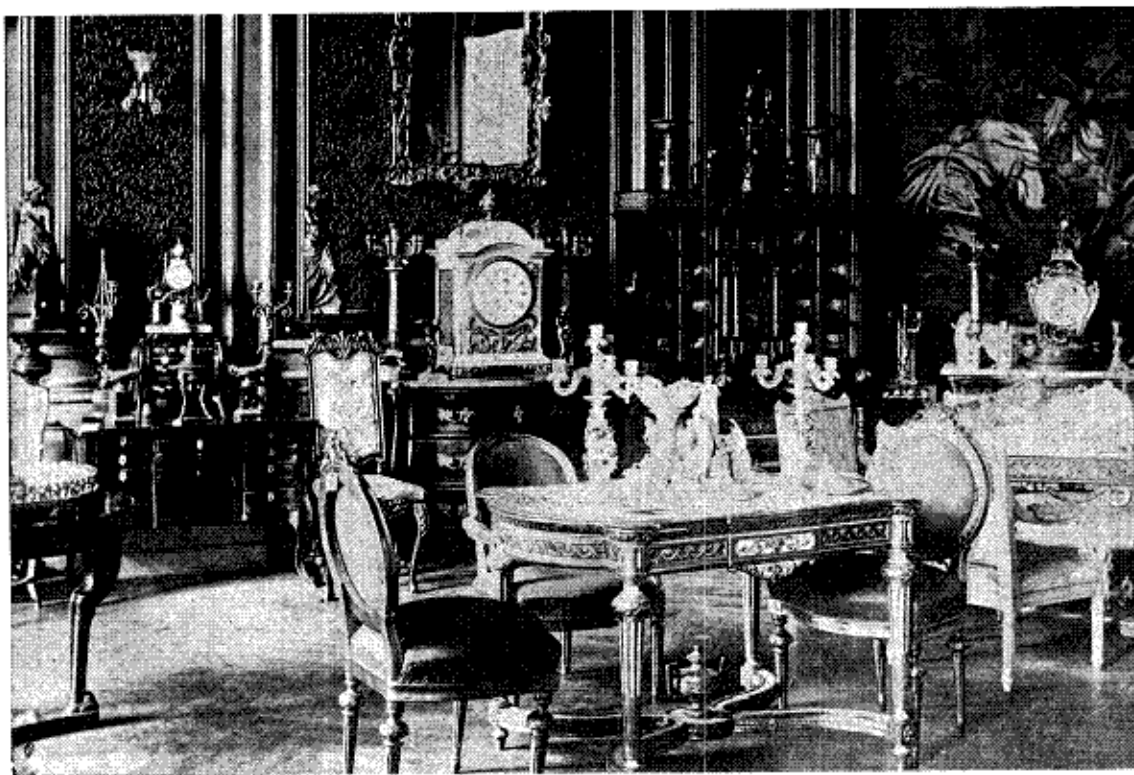

FIGUR AF SAKSISK PORCELLEN: »APOSTLEN JOHANNES« SOLV-THERMASKINE, STEMPLET 1769

BORDGARNITURE, SIGNERET »THOMIER, PARIS.«

har været Genstand for et veritabelt »run«, og at den gamle ansete Forretning paa den mest glimrende Maade har kunnet afslutte sin Eksistens.

ET HJØRNE AF UDS STILLINGEN

ET ROKOKOSKAB

for den meldes kun fra japansk Side, at den er stationær. Hvor- naar det forventede Hovedangreb vil finde Sted, kan der natu- rligvis intet vides om. Dog i hvert Fald ikke før Japanerne har faaet Farvandet saaledes rensat for russiske Miner, at det svære Skyts kan landsættes. At Angrebet vil koste uhyre Offre, er den japanske Krigsbestyrelse fuldt paa det Rene med; den anslaaer selv sit mulige Tab af Menneskeliv til 10,000.

Niuchwang synes igen ifærd med at glide ud af Russernes Hænder, hvis de da ikke allerede, hvad der er det sandsynligste, har rømmet Byen. Et Par større Kampe har i de sidste Dage fundet Sted i dens Omegn. Den 12. Juni lykkedes det Japanerne ved Siungtai at lokke en russisk Styrke paa 3000 Mand i et Bag- hold og anrette et frygteligt Nederlag paa dem. 8—900 russiske Døde og Saarede blev paa Valpladsen. At der havde staaet en forbitret Nærkamp, bar de undslupne Russere tilstrækkeligt Vidne om; mange af dem naaede til Niuchwang med frygtelige Sabel- hug over Ansigtet.

I Mandags fandt den anden Kamp Sted syd for Stationen

DET JAPANSKE FLAG PLANTES PAA LIAO-TONG-HALVØEN

KRIGEN

GENERAL OKUS TROPPER EROBRER DE RUSSISKE STILLINGER VED KING-TCHÉOU

DET ER Port Arthur og Niuchwang, om hvilke de sidste Meddelelser har samlet Interessen.

Fra Port Arthur er ikke stort Nyt at melde, i hvert Fald ikke troværdigt Nyt. Sensationsrygterne over St. Petersburg gjør man sikkert rigtigst i at modtage med den største Reserva- tion, idet paalidelige Efterretninger overhovedet ikke kan komme fra den fuldstændigt blokerede Fæstning. Om Stillingen uden-

JAPANSK TROPPETRANSPORT

Wafangou. Den russiske Gene- ral Stackelberg kunde rappor- tere til Czaren, at det var lyk- kedes at forhindre Japanernes Forsøg paa at fortrænge den venstre Fløj, og at Stillingen var hævdet. Han tilføjer, at 1. Regiment, der stod paa venstre Fløj, led store Tab; Regiments- chefen, Oberst Chwastunow blev dræbt, General Gerngross saaret.

En Privatmeddelelse fra Petersborg gaar ud paa, at Ge- neral Stössel, Port Arthurs Chef, under et Udfald fra Fæstningen blev saaret i det ene Ben over Knæet, saa hele Benet maatte amputeres.

ET SONOFFER

SKUESPIL I 1 AKT
AF ELLEN REUMERT
(Shuret)

Marie (stiller sig foran Chatollet): Foruden min Mands Penge gemmes her Statens Lønninger til Folk, der arbejder i Plantagen — De kan vel forstaa, at jeg ikke kan udlevere andres Penge. Jeg er her nu en Gang og har altsaa Ansvar for Hus og Gods — hvad jeg selv ejer, har jeg givet Dem, Resten vil jeg forsvare saa godt jeg kan. Og hvis De vover at byde mig mere end De alt har gjort — raaber jeg om Hjælp. Det kunde dog være, der kom nogen forbi ude paa Vejen.

(Hun iler hen til Vinduet, slaar det op og ser ud; i et Spring er Vagabonden ved hendes Side og griber hende om Armen.)

Marie (raaber): Hjælp, Hjælp!

Vagabonden: Raab blot — ingen vil høre Dem — Vejen er fri, saa langt man kan se — (med stigende Vildhed) De er i min Magt — jeg kan gøre ved Dem, hvad jeg vil! (Lægger Armen om hendes Liv.)

Marie (med en Kraftanstrengelse): Slip!

Vagabonden (griber om hende og bøjer hendes Hoved tilbage mod sit Bryst, saa han ser lige op i hans Ansigt.)

Marie (med et Rædselskrig): Vilhelm!

Vagabonden (slipper hende blegnende — næsten tonløst): Marie!

Marie (synker ned paa en Stol — Ordene kommer besværligt og klagende over hendes Læber): At jeg skulde opleve at se Dig saaledes — at jeg skulde opleve — det med! Aah, Vilhelm — det gør saa ondt, saa ondt! — Du levede jo i mine Tanker — ikke som Du staar der — nej — helt anderledes — forherliget — udstyret med alt det, Du ikke ejede og aldrig skulde vinde! Og eftersom Aarene gik, blev dit Billede smukkere og smukkere — jeg plejede det — vaskede Pletterne af med mine Taarer — og nu — nu —

Vagabonden: Ligger Billedet knust for dine Fødder, og tilbage er der kun et usselt Menneske — pjaltet, vennelos og forstødt af Samfundet.

Marie (strækker pludselig Armen ud imod ham, han falder paa Knæ ved hendes Fødder og skjuler hulkende sit Hoved i hendes Skød. Hun lader sin Haand kærtegnende glide over hans Haar): Havde Du blot givet mig et Ord — den Gang — Vilhelm — saa var jeg kommen, og vi to skulde have bygget en ny Fremtid op — derovre i den store Verden, hvor ingen kendte os. — Men Du stødte mig bort — Du lod mig ikke vide, hvor Du var — Du kaldte ikke paa mig!

Vagabonden: Jeg turde ikke — jeg var bange for at ødelægge dit Liv. Jeg var ikke sikker paa mig selv — paa, at jeg kunde rejse mig. Ulykken fulgte mig — med rivende Fart gik det nedad Bakke — til Bunds!

(Han rejser sig og sætter sig ligeoverfor hende, hun tænder Lampen, ruller Gardinerne ned og stanser foran ham.)

Marie: Er Du sulten?

Vagabonden: Nej — jeg vil intet have — og her lægger jeg dine Penge — jeg vidste ikke — det var Dig, der gav mig din sidste Skærv! — Du var altid god —

Sæt Dig nu blot her et Øjeblik og tal lidt med mig — saa skal jeg gaa!

Marie (tager Plads ligeoverfor ham): Hvordan kom Du hjem?

Vagabonden: Jeg tog Hyre som Matros paa en stor Damper. Saa kom jeg hjem efter 15 Aars Forløb. Ingen kendte mig, nogle var døde, andre rejst bort, Resten havde glemt mig eller vilde ikke huske mig. Overalt søgte jeg Arbejde, alle Vegne blev der svaret, der var for mange. Saa stjal jeg for at klare mig, og da Politiet blev mig for nærgaaende, tog jeg bort fra Byen — herovre har man mere Fred. Her kan man faa Lov til at logere under aaben Himmel.

Marie: Aah, Vilhelm — alt hvad Du siger, gør mig saa ondt!

Vagabonden: At Skæbnen skulde føre mig til dit Hus! (ser sig om) Elsker Du ham, Du lever med her?

Marie (kort): Nej!

Vagabonden: Hvad er Du da her for?

Marie: Jeg er jo hans Hustru.

Vagabonden: Uden Kærlighed?

Marie: Der var en Gang, jeg holdt af ham.

Vagabonden: Du glemte mig hurtigt?

Marie: Nej — men jeg var jo ung, da Du forlod mig, Vilhelm — da Du kastede Sorg og Skændsel over mit Liv. Jeg var jo ung, maa Du huske — og jeg følte Trang til at elske og blive elsket — til at fylde mit Liv med noget.

Vagabonden: Og han talte vel til Dig tidlig og sent om mit Bedrageri — min Brøde?

Marie: Ja — han sagde, Du var ikke alle mine Tanker værd — og lidt efter lidt fik han Magt over mit Sind — mere end jeg selv vilde — og saa blev jeg hans Hustru!

Vagabonden: Hvorfor blev Du da ulykkelig?

Marie: Det første Aar gik alt godt. Han var flittig og ledede det store Beplantningsarbejde paa Heden med stor Dygtighed. Jeg vænnede mig til Ensomheden og fik Tiden til at gaa med huslige Sysler — Pige havde vi ikke Raad til at holde.

Vagabonden: Men hvad kom der da i Vejen?

Marie: Fader havde nogle Penge, vi skulde arve, men ved hans Død viste det sig, at hele Summen var gaaet til uheldige Byggespekulationer. — Der var ikke mere tilbage, end Moder lige kunde leve. Den Skuffelse tog min Mand sig nær, den forandrede hele hans Væsen imod mig. Han blev lunefuld, opfarende og pirrelig, søgte bort fra Hjemmet til Selskab og Drik — og lod mig sidde alene Aften efter Aften, Nat efter Nat. Da saa jeg, hvad det hele havde været værd! Jeg blev bitter og ulykkelig!

Vagabonden: Men Du fandt Dig i Skæbnen?

Marie: Ja! jeg blev søv og ligeglad eftersom Dagen gik, og alt kom til at se mere og mere haabløst ud.

Vagabonden (tungt): Hvem der kunde begynde Livet forfra — Marie!

Marie: Ja — eller faa Mod til at ende det!

Vagabonden: Det blev forfejlet for os begge! (fortvivlet): Og intet — slet intet kan jeg tjene Dig med — ussel, som jeg er!

Marie: Jo, Vilhelm — der er — et eneste, Du kunde!

Vagabonden: Hvad er det?

Marie: Husker Du, hvad jeg sagde til Dig før — da jeg ikke vidste, hvem Du var? Den Gang Du truede med at dræbe mig?

Vagabonden (rejser sig): Ja — jeg husker det. Du sagde, Du vilde kalde mig din bedste Ven — hvis — jeg —

Marie (rolig): Hvis Du tog mit Liv!

Vagabonden (strækker afværgende Haanden ud imod hende): Aldrig — nej, nej!

Marie (bedende): Befri mig fra mine Lidelser — jeg har ikke Mod selv! Befri mig fra disse Dage, der rinde som Sand — uden Glæde eller Haab — fulde af Ydmygelse og Skændsel — Hjælp mig med det eneste, Du kan!

Vagabonden: Du véd ikke selv, hvad Du beder om!

Marie: Son din Synd imod mig, Vilhelm!

Vagabonden: Du vil gøre mig til — Morder! Marie: Et Skridt mere — paa Vejen, Du har valgt — og til en andens Gavn — er det saa stor en Bøn?

Vagabonden (sagte): Ja.

Marie: Jeg har ingen anden — tænk paa, Du kan sone al den Sorg, Du har voldt mig, ved at opfylde dette ene Ønske!

Vagabonden: Véd Du, hvad min eneste Udvej vil være, hvis jeg følger Dig?

Marie: Ja — Døden — men Livet har jo intet Værd for Dig, Vilhelm?

Vagabonden: Men Liv er dog Liv — hvem véd, hvad der venter bag ved Døden?

Marie: For os to, der har haft det ondt i Verden, er der da den Trøst, at vi ikke godt kan faa det værre (smiler vemodigt) tværtimod — man skulde da tro — vi havde lidt til Gode!

Vagabonden (usikkert): Du sagde før — Du havde ikke Mod selv — — tror Du — jeg vil faa det?

Marie: Ja — naar jeg er død, vil Du faa Mod til at tage dit eget Liv med. Vil Du saa?

Vagabonden (ser paa hende og tier.)

Marie (rejser sig og lægger Haanden paa hans Skulder): Vil Du saa?

Vagabonden (med lav Stemme): Ja.

Marie: Men hurtigt, forstaa Du — uden jeg mærker videre til det — helst uden jeg véd det.

Vagabonden: Ja — jeg forstaa Dig godt, Marie! Du vil, jeg skal gaa — og naar jeg kommer igen, skal det være som Døden — en Gang

— naar Du mindst aner det. Er det ikke saaledes, Du mener?

Marie: Jo — og jeg vil vente Dig med Længsel! Vagabonden (lægger Hænderne over Panden): Netop de Ord sagde Du til mig — da vi skiltes — for mange Aar siden.

Marie (vemodigt): Men denne Gang maa Du ikke svigte mig, Vilhelm!

Vagabonden (trykker hendes Hænder mod sine Læber): Nej — jeg skal komme og bringe det store Sonoffer.

Marie (stille, tungt): Farvel — min — bedste — Ven.

Vagabonden (gaar langsomt ud.)

Marie (staar og ser efter ham.)

(Tæppet falder.)

SKAK

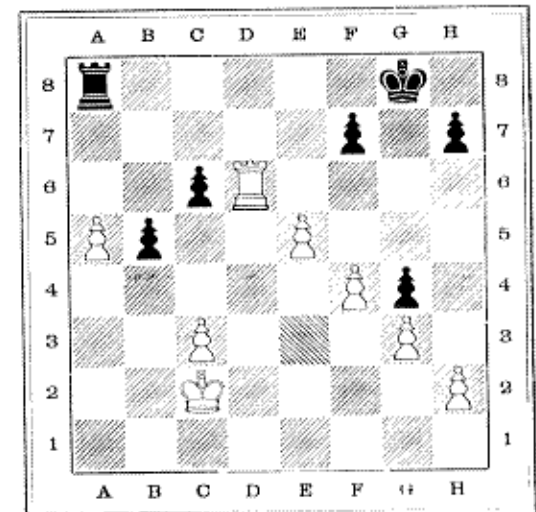
VORE KORRESPONDANCEPARTIER

(F. = »Femte Junis» Skakforening; I. = Industriforeningens Skakklub; S. = Studenterforeningens Skakklub).

Partiet S. F.

Stillingen efter Hvids 37te Træk.

Sort.

Hvid.

F. I. 38. Sf2—d1

I. S. 37. b3×c4

S. F. 38. Kc2—b2

OPGAVE Nr. 65

AF DR. E. MIZEL

Hvid: Ka4, Db5, Sb1. Sort: Kc1.

Mat i 2 Træk.

LØSNINGER

Nr. 62 (Galitsky)

1. Le6—d7, d3×e2. 2. Td5—d3. 1. ... K×T. 2. e2—e4†. 1. ... ♞. 2. Ld7—c6.

Opgaver, Løsninger og Breve vedrørende Skakspalten bedes, mærkede »Skaks«, adresserede til J. Jespersen, Svendborg.

Illustreret Tidendes Redaktion træffes paa Kontoret, Nørregade 16, Mandag fra Kl. 10—11 Fmd. og Onsdag fra Kl. 2—3 Eftm.

For Breve og Manuskripter, som ikke bliver benyttede, paatager Redaktionen sig intet Ansvar.

Udgivet af G. Pauli.

Drik altid
Elisabethsmindes
Chokolade og Kakao.

Det originale
Mallet Brød
 SYSTEM
 LUDVIGSEN
 for
 Schufnads
 Bagerier
 findes paa
 alle store Bødder

DET DANSKE
KULKOMPAGNI
 Jorcks Passage - Vimmelskaftet 42.
 Telefoner: 4804, 6754 og 3042.

Den bedste af alle Likører. Faas i alle større Forretninger, Hoteller og Restauranter.

Gas-Stegeovne og lukkede Kogeapparater.
H. B. Flyge.
 Gothersgade 20. Telefon 624.

Det 20. Aar-hundredes
 * bedste *
 Under-beklædning

Anbefalet
 affremragende
 Læger.

Kunde De tænke Dem at bruge Bomulds- eller Uldstoffer til at tørre Deres Ansigt med eller Uld til Forbinding af et Saar?
 Sikkeret ikke! — Fordi De vilde befinde Dem ilde derved.

Hvorfor da bruge disse Stoffer umiddelbart paa Deres Legeme og derved nedsaette Deres Helbred og Velbefindende?

Prospekt, Prislister og Stofprøver sendes franko. Skriv til
C. Commichau & Co. Ltd., Silkeborg.
 Forhandlere søges.

bæger.

Sygegymnastik.
Massage. Electricitet.
 Træffes 1-3 hver Søndag.
Kronprinsessegade 14, 1ste Sal.
Abrh. Clod-Hansen.

Dr. med. Marius Lauritzens Klinik for Sukkersygepat., Sølvtorvet 84. T. 3848.
 15. Maj-31. Juli Brøndkure.

NESTLE'S BØRNEMEL

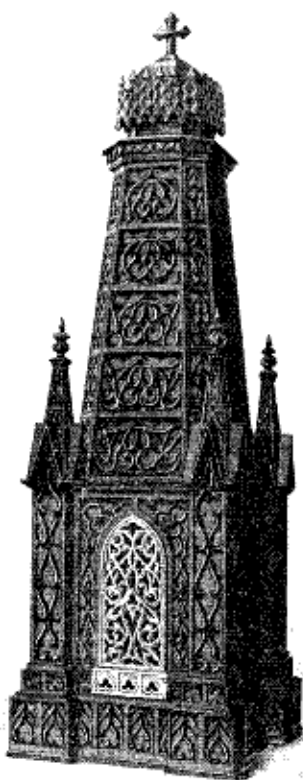
MÆLKE-NÆRINGSMIDDEL
 for Smaabørn,
 Rekonvalescenter og Voxne

Køkken-Udstyr,
 Vridemaskiner, Tøj-Ruller,
Lamper
 sælges fra en gros-Lageret.
 Vestergade 7. Telefon 7007.
 Opgang i Porten.

Thorsens Gas-Stege-
 Suge- og Kugeovne ses daglig Kl. 8-8 og vises i Virksomhed i Hovedforretningen, Gl. Kongevej 91A, hver Torsdag fra Kl. 1-3.
 - Højeste Udmærkelse paa Bageri- og Konditorudstillingen i København Juni 1895. W.C., Brusebade- og Karbadeanlæg udføres.

Fergan (eneberettiget)

Organisk Jern-Solution (Leerbeck & Holm),
 Denne overordentlig styrkende og hurtigtvirkende Jernmikstur indeholder ifølge Professor Steins Analyse al Jernet i organisk Forbindelse som Albuminat, hvilket er af største Betydning for Preparatets gavnlige Virkning paa Organismen. — Fergan angriber ikke Tænderne og er af fortræffelig Virkning i Tilfælde af Blodmangel, Bleg-sot og Svækkelsestilstande, saavel hos Voksne som Børn. — Fergan er overordentlig velsmagende og appetitvækkende. — Faas med Brugsanvisning paa Apothekerne i Flasker à 1,65 og 1,00.

Majolikaovne

af
 dansk Tilvirkning.

De forenede Jernstøberier
 og Majolikafabriker
 i Randers og Kalundborg.

TOBLERS FINE
MÆLKE CHOCOLADE
 EN GROS VED
 DE FORENEDE
SUKKERVAREFABRIKER
BERN

Er Deres Haar graat,
 brug altid **CHR. V. MENDES** uskadelige Haarfarver.
 9, Kronprinsensgades ny Matervarehandel 9.

Have- og Gravgelændere

saavel af smedet Jærn som af Jærntraad, leveres fra 4 Kr. pr. løbende Alen, samt elegante og billige Jærnporte. Ill. Priskurant tilsendes. Ordres til Provienserne ekspederes.
 Telefon 2790. **V. Fiedler, H. C. Ørstedsvvej 30.** Telefon 2790.

Enhver Husmoder

som vil spare Penge, bør samle alle sine uldne Klude, og lade disse fabrikere til smukke, moderne og jærnstærke Herre-, Dreng-, Dame-, Gardin- og Møbelstoffer, Schavler, Tæpper, Dækkener og Rejseplaidss paa **Chr. Junchers Klædefabrik i Randers.** Største og ældste Klædefabrik i Landet, som selv fabrikterer Kludene helt færdige til Syning. Prisbelønnet med Sølvmedaille. — Grundlagt 1852. Prøver med Prislister og Oplysninger sendes paa Forlangende franko. I København kan større Prøver besees og rekvireres fra **Peter Hvidfeldtsstræde 13, I. S.**

Kongeriget Sachsen
Teknikum Mittweida
 Direktor: Professor A. Holz.
 Højere teknisk Lærestalt for Elektro- og Maskinlægerer, Elektroteknisk og Maskin-Laboratorier.
Læreværksteder.
 166 Skoleaar - 3600 Studerende.
 Program etc. sendes fra Sekretariatet.

Forlang altid
OTTO MØNSTEDS
 Margarine.

Chr. Winther.

Nørre Farimagsgade 28, Hj. af Frederiksborg.
 Etabl. 1885. (Nørrehus). Tlf. 4876.

Pianover & Orgelharmoniums.
 Meget favorable Betingelser. Største og reelleste Garanti (10 Aar). Brugte Pianover og Harmoniums tages i Bytte. Reparationer udføres paa egne Værksteder. Billigste Priser.

Hav altid for Øje

at det ikke kan betale sig at købe billige, mindre gode eller ubekendte Cyclemærker, naar man for en Pris af 160 Kr. kan købe det overalt som absolut første Klasse anerkendte og med talrige højeste Udmærkelser præmierede **ADLER** Fabrikat.

Ordene

ADLER CYCLER har i de sidste 25 Aar været kendte og skattede i Cyclebranchen og yder Garanti for en Cycle, der baade i Materiale og i teknisk Udførelse betegner et Mønsterfabrikat.

Adler Cyclus

leveres i 4 forskellige Stelhøjder og passer til alle. Rimelige Afbetalingsvilkår. Brugte Cyclus tages i Bytte. Adler Cycle Aktieselskab, Søtorvet, Hj. af Frederiksborggade.

Villiam Callesen K ul-Cokes
 Ved Stranden 12 Briketter

Lager-Priser til Privatfolk.

Butiksløje og
Mellem-
handler-
Avance

ea. 25 pCt.

sparer ved
at købe fra
Lageret
Nygade 5.
Telf. 3035.

Trikotage.
Undertøj.
Strømper.
Sports-Udstyr
Uld-Lagner.
Uld-Tæpper.
Heste-
dækkener.
Rejsetæpper.
Fodtøj.
Galocher.

Udførlig
Prisliste og Prøver franko.

V. O. Jessen, Nygade 5
(1-2-3-4. Sal, ingen Butik).

Magasin du Nord.

Artikler for

Bade-Sæsonen

Bade-Drakter, Bade-Haandklæder, Bade-Benklæder, Bade-Hætter, Bade-Kaaber, Bade-Lagner, Bade-Sko, Bade-Svampe, Bade-Handsker, Bade-og-Frotterstof, alenvis i enkelt og dobbelt Bredde.

Lützhøfts Korsetter

med Fjedre, som ikke knække, ere de solideste og bedste, der eksistere. En Mængde Anbefalinger haves. Fabrikken, St. Regneg. 4, 2. Sal.

I mangt et Hjem

staar Klaveret ubenyttet, fordi Interessen eller Evnen er svækket.

„Pianolaen“ vil atter kunne bringe det til at lyde i fuld Glans og lade Beethoven, Chopins, Liszts, Wagners og hele Verdens store Musik-Literatur tone. Med ringe manuel Færdighed er enhver i Stand til at foredrage disse Mesterværker med fuldstændig korrekt Foredrag. „Pianolaen“ er allerede indført i mange private Hjem, hvor dens uvurderlige Egenskaber prises højt. „Pianolaen“ kan anbringes foran ethvert Klaver og mispryder eller skader det ikke.

„Pianolaen“'s Pris er 1000 Kr. og den forevises beredvilligt for alle Interesserede i

Petersen & Steenstrup's
Harmonium-Magasin, St. Kirkestr. 11.

Cailler's

CHOCOLAT AU LAIT

„den bedste af alle Mælkechocolader“

Oluf Schæbel. Kunstsmederi.

Gl. Kongevej 131.

Telefon 2938.

Udstillingslokale. Udsalget for dansk Kunstindustri,
Nygade 4. Telefon 7775.

Marienbader RUDOLFSKIJDEN

naturlige
Gigtvand

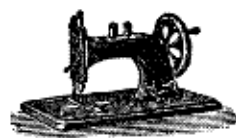
Stedse holdbar
og fortrinlig
egnet til Export

Brochürer og Brugsanvisninger

GRATIS

gjennem Marienbader Mineralvands-Forsendelse.

Anbefales for: Gigt, Urinsyre, Diathese, Uringrus, Nyresten, Blæresten, kronisk Nyrebetændelse og Blærekatarh, ogsaa særlig virksomt, som en diætetisk Drik til Forebyggelse af disse Lidelser hos alle enten arvelig eller ved Ernaering og Levevis dertil disponerede Personer.

C. Konerding & Nielsen's

Symaskineforretning er kun i

6, Holbergsgade 6.

1. Klases Symaskiner med fuldstændig Garanti.

CEREBOS SALT

Benyttet ved Bordet og til Madlavning, i Stedet for almindeligt Salt, er Cerebos Salt ikke alene velsmagende og økonomisk, men det gjør Føden mere styrkende, fordi det indeholder Phosphat-Klid (som ikke findes i Hvedebrød) ved Hjælp af hvilket Naturen danner Nerver og Hjerne, Ben, Tænder og sundt Blod.

Sælges hos alle Undertekræmmere.
Særligt Agenter: — AUG. ANDERSEN, Slagelse. AUG. SCHRADER, København.

Det er af største Vigtighed at bruge Javol til Børn, thi ved at pleje Hovedbunden fra de ere smaa forhindres tidlig Skaldethed. Indgaaende og omhyggelige Forsøg af dygtige Specialister viser, at netop for vore Smaa er en fornuftig Haarpleje med Javol af største Vigtighed, saavel i hygieinisk som æstetisk Henseende. Pris 2,50 Kr. pr Fl. Faas i alle Parfume- og Materialforretninger. Hovedoplæg: Kgl. Militar- og Vaisenhus Apoteks Materialhandel, København.

Canfield Ærmebeskytter.

Uøsmmet. Lugtfr.

Vandtæt.

Uovertræffeligt Beskyttelsesmiddel for enhver Kjole.

Canfield Rubber Co.,

Hamburg, Grosse Bleichen 16.

Faas i Kbhv.: Frederik Starup, Amagertorv 3.

Kun ægte med vort Beskyttelsesmærke

„Canfield“.

Garantibevis er påkæftet enhver Ærmebeskytter.

CALIFORNISK FIGEN SIRUP

FRA

California Fig Syrup Co.
MILDT VIRKENDE

AFFØRENDE MIDDEL

For Voksne som for Børn.

SÆRDELES VELSMAGENDE.

Faas paa Apothekerne.

En gros hos

Trojel & Meyer, W. Aanst, København,

Gustav Lotze, Odense.

Silkeborg Vandkuranstalt

Gytjebad og Jernkilde,

aaen fra 1. Juni til 31. August.

Prospektus faas hos Inspektøren, Hr.

Kapt. Holst.

Styrtebads- Apparater.

Holger Kjelstad,

Kjøbmagergade 60,

Telefon 3122.

Sæber, Parfumer og Toiletartikler,
som Tand- og Neglebørster, Haar-
børster, Kamme m. m., Bade- og
Toiletsvampe.

F. C. Vilsoët, 17 Amagertorv.

Linoleum Special- Forretning.

Intetsteds bedre. Intetsteds billigere.

C. Riis Bonne, Cityhus, Citygade. Tlf. 3132.

Kurvemøbler,
eget Fabrikat.

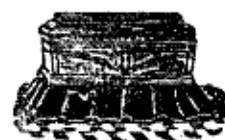
R. Wengler,

Amagertorv 7.

Illustr. Katalog over hele Møbelmentets Lidsender franco.

Adolf Zinn Kul Brænde Kokes Briketter

4, Blaaagaardsgade N.

N. P.

Rostrups

bekendte

Ligkistemagasin er **34 & 36,**

men ikke 38 i

Walkendorffsgade

(Store Helliggejststræde)

bag Helligaandskirken.

NB. Man bedes lægge Mærke til Nummeret og Navnet.

LIN-TARIN (Damen m. 3 Ben) gør Legemet smid-
digt, forskaffer Sundhed, Friskhed
og Skønhed. Faas paa alle Verdens Apotheker i Daaser
à 1 Kr. 25. — Paris. Depot hos Firmaet Alfred Beaulon.

TELF. 772
ANKER KYSTER
BOGBINDER
SMERTEGADE 3 KJØBENHAVN K.